
Resolucions

XI Assemblea Nacional

Brunyola, febrer de 2010

<http://www.mdt.cat>
Moviment de Defensa de la Terra

Índex

1. Resolució política de la XI Assemblea Nacional	3
1.1 Conjuntura	3
1.2 Els condicionants objectius per al desplegament de la Unitat Popular	5
1.3 Perspectives actuals de la Unitat Popular	7
2. Resolució política sobre el full de ruta cap a la independència...	11
2.1 Bases socials i polítiques per a la Ruptura Independentista	11
2.2 Dos projectes principals contraposats.....	12
2.3 El projecte social de les classes populars catalanes.....	13
2.4 Els dos eixos de les estructures unitàries per la ruptura	14
2.5 Exigències de l'actualitat política.....	15

1. Resolució política de la XI Assemblea Nacional

1.1 Conjuntura

La crisi econòmica mundial, amb tots els escàndols financers i els comportaments dels Estats en aquest procés, ha posat en evidència també la feblesa del capitalisme com a sistema econòmic.

Des d'un punt de vista general, el sistema de dominació dona mostres d'una certa decadència i d'un cert esgotament, manifestats per diferents fenòmens com la corrupció generalitzada, l'arbitrarietat política en la prohibició de partits (Espanya, Turquia etc.). Fins i tot els avanços reaccionaris a Europa (com les presidències estatals de Sarkozy i Berlusconi) poden ser analitzats com un signe més d'aquesta crisi del sistema polític.

El poder dominant a nivell internacional continua estructurat en la forma desigual que havíem descrit a les dues anteriors assemblees nacionals: d'una banda, el bloc dominant del que podríem anomenar uns «països occidentalistes-capitalistes», del centre de l'Imperi, estructurats en sistemes parlamentaris de caire occidental-europeu (Europa, EUA-Canadà, Austràlia-Nova Zelanda, el Japó), que controlen una xarxa complementària de simples tiranies; i d'altra banda, la resta de països amb posicions de conflicte o de subordinació amb aquest bloc dominant.

Aquest bloc hegemònic només és discutit de manera diversa pels tres gegants demogràfics i econòmics: la Xina, Rússia i satèl·lits, i l'Índia. El competidor econòmic més remarcable és, des de fa uns anys, la Xina que estén la seva influència fora de l'àrea asiàtica, particularment al continent africà. D'altra banda, la Xina i Rússia frenen l'expansió dels EUA pel continent asiàtic, i la l'Índia està apareixent com un competidor econòmic en algunes branques de les noves tecnologies.

En el pla polític cal destacar la recuperació per part de Rússia del paper de potència regional en part de l'antiga Unió Soviètica després dels intents de l'OTAN per obrir-se camí a Ucraïna i a Geòrgia. Darrerament sembla

imposar-se una col·laboració pel que fa als interessos russo-inaquis a l'Àsia Central, particularment en la lluita contra moviments nacionals i de caire islamista».

Un altre fenomen que va prenent importància internacional és la del bloc antiliberal d'Amèrica del Sud, encapçalat per Veneçuela i Bolívia, amb el suport de Cuba. Aquest lloc està aconseguint tirar endavant una pràctica econòmica i política que no segueix la línia dels interessos imperialistes dels EUA i Europa i, el que és encara més significatiu, ha pogut estendre un discurs favorable a polítiques socials.

A nivell nacional, la crisi econòmica copeja durament la classe treballadora, que a més de patir un alt índex desocupació i de precarietat laboral, viu sota l'amenaça permanent de perdre els seus escassos drets socials a causa de les reformes antipopulars que s'anuncien (reforma de les pensions, reforma laboral, etc.).

Al Principat, les situacions confuses que definíem el maig del 2005 (IX Assemblea Nacional), amb l'anomenat *Magma Regeneracionista*, i el gener del 2008 (X Assemblea Nacional) amb un *Magma Sobiranista*, que concebíem ara fa dos anys com a susceptible de decantar-se cap a formulacions federalistes espanyoles, han acabat decantant-se cap a un Magma Sobiranista orientat més clarament cap a l'opció de la independència política, com a sortida acceptada de manera general per a superar l'autonomisme.

En aquesta evolució hi han ajudat (més enllà de la tasca estricta de l'independentisme) les actuacions de l'espanyolisme persistent que estava entestat a aprofitar la conjuntura per a posar fi a les reivindicacions nacionals catalanes, tant les posicions cavernícoles del PP (d'insult anticatalà permanent) com les inconsistències polítiques del PSOE, que no ha sabut ni pogut dur a la pràctica les seves proclames federalistes buides ni ha sabut tampoc evitar de recórrer a l'anticatalanisme per tal de mantenir la seva influència política en aquesta mena de dipòsit d'opinions xenòfobes i reaccionàries que són les masses espanyoles i espanyolitzades per anys i anys d'adoctrinament ideològic i de concebre la vida econòmica com una cursa darrere privilegis i sinecures procurats per una feixuga, opaca i monolítica administració estatal.

Davant d'aquesta situació, han aparegut diversos nous plantejaments polítics que ha intentat vehicular l'independentisme cap a unes determinades posicions ideològiques clarament dretanes i liberals. En el si d'aquest nou independentisme, apareixen de manera clara opcions que vinculen el seu projecte polític a una proposta 'independentista de dreta, representats en sectors socials ben definits. L'independentisme de dreta (sectors de CDC) representa els interessos de sectors la mitjana burgesia catalana que comencen a veure en la independència la manera de poder mantenir els privilegis sense haver de tocar res del sistema polític i econòmic.

A diferencia del Principat, al País Valencià no hi ha hagut un avenç significatiu en la consciència nacional. La situació econòmica i la corrupció han provocat que l'hegemonia del PP sigui contestada per sectors que fins fa poc no la qüestionaven, però tot i així no hi ha perspectives de canvi a causa a la seva presència a la societat valenciana i a la xarxa de dependències que ha sabut crear.

La delegació valenciana del PSOE no ha posat en dubte les línies generals de la política del PP. El seu projecte és semblant: l'espanyolització del País Valencià, la defensa dels interessos capitalistes i mantenir els guanys empresarials. Per la seva banda, Esquerra Unida viu immersa en un desconcert ideològic i polític: continuen defensant l'autonomisme i proposen un cert federalisme poc aclarit per ells mateixos i un discurs populista davant de la crisi sense alternatives clares i molt dependent de les polítiques de la direcció estatal.

Pel que fa al Bloc i Iniciativa, han estat més crítics amb la política del PP, però encara mantenen posicions autonomistes, malgrat que en el seu espai polític hi ha sobiranistes però de caire estrictament regional.

Els moviments populars són els únics que s'han enfrontat a les polítiques del PP i del PSOE, tant en defensa de la cultura i la identitat catalanes com en la defensa del territori i els drets socials. Però la falta d'alternatives polítiques fa que es converteixin en resistents i al final acabin donant suport al PSOE com a única alternativa al PP.

En l'àmbit de l'Esquerra Independentista, i en concret en la seva política de desplegament del projecte d'Unitat Popular, cal identificar un canvi important en aquest període, el reconeixement general de la CUP com a agent polític, un reconeixement que era força més discutit a l'època anterior.

El protagonisme de les CUP a les eleccions municipals del maig del 2007 ha fet que aquesta sigla fos reconeguda com un agent polític emergent, posició que ha perdut en part renunciant a presentar-se a les eleccions autonòmiques pròximes al Parlament del Principat de Catalunya.

1.2 Els condicionants objectius per al desplegament de la Unitat Popular

En els darrers anys s'ha anat covant al nostre país una conjuntura favorable per al desplegament d'un projecte d'Unitat Popular. La percepció per una part significativa de la població del fracàs del model autonòmic, el desgast de les diferents forces polítiques que havien segrestat fins ara els referents d'esquerres i les diferents mobilitzacions en defensa tant dels drets nacionals, com socials i del territori, que escapen al control de l'es-

tabllishment polític, configuren un escenari en què és possible aplegar forces en defensa d'un programa polític de ruptura.

En concret, els principals condicionats objectius per al desplegament de la Unitat Popular són:

- a) **El moviment per l'Autodeterminació.** L'extensió de la consciència autodeterminista és un fet inqüestionable (si bé és cert que en diferents graus arreu del territori nacional) i suposa, sens dubte, el més gran dels èxits de la lluita independentista dels darrers decennis.
- b) **L'orfandat política de l'esquerra i la classe treballadora.** Totes aquelles persones que treballen dia a dia en defensa dels drets dels treballadors, dels drets socials, i de les condicions de vida de les classes populars en general, han anat perdent els seus referents polítics. Les lluites contra les privatitzacions, contra els tancaments d'empresa, en defensa dels serveis públics, del territori, dels drets de ciutadania, etc. no tenen cap portaveu a les institucions autonòmiques. El conjunt de les forces reformistes ha abandonat la defensa d'un model de societat igualitària i ha deixat a mans de l'Esquerra Independentista la responsabilitat històrica d'assumir aquest paper articulant un projecte d'Unitat Popular.
- c) **L'ofensiva privatitzadora.** Aquesta orfandat política de l'esquerra ha estat aprofitada pel poder econòmic per llençar una de gran ofensiva amb l'objectiu de privatitzar els serveis públics, tot reconvertint-los en potencial font de negoci i implantant, *de facto*, un model dual i exclouent de societat. En una conjuntura de crisi com l'actual, aquestes mesures antisocials promogudes o gestionades per presumptes governs d'esquerres haurien de generar un intens grau de resposta mobilitzadora i acció política que, a hores d'ara, tan sols és articulable en un projecte d'Unitat Popular.
- d) **L'ofensiva espanyolista.** L'augment de la consciència nacional i el gran nyap de la reforma estatutària ha servit, com ja denunciàvem en el seu dia, per posar l'enemic alerta i generar anticossos en el sistema immunològic de l'Estat espanyol, que ha passat a l'ofensiva en diferents fronts (lingüístic, simbòlic-identitari i polític), sempre des d'una base d'operacions privilegiada: el poder mediàtic. Si bé aquesta descarada ofensiva ha generat un rebuig que ha ajudat a consolidar en determinats sectors la consciència sobiranista, no podem perdre la perspectiva que la manipulació mediàtica, afegida a la cada cop més marcada dualitat social, poden generar una base social espanyolista. Per tant, és urgent que l'Esquerra Independentista assumeixi el seu paper de construcció d'elements de mobilització social i referencialitat política per a la classe treballadora.

- e) **Avenços i limitacions organitzatives.** Pel que fa a les condicions internes del moviment, i malgrat avenços significatius (com ara la progressiva extensió de la CUP arreu del territori nacional i el seu lent però constant procés de maduració orgànica) o noves experiències en l'àmbit de l'agitació sobiranista, els darrers mesos s'han fet paleses les limitacions organitzatives de diferents expressions o espais d'Unitat Popular.

D'una banda, la CUP, sotmesa a una duríssima pressió pels sectors que, encara ara, li neguen el paper de referencialitat política, no ha acabat de desplegar una estructura nacional que li permeti garantir el debat polític intern, ni intervenir de manera efectiva en la lluita política a nivell general.

Pel que fa al moviment per l'autodeterminació, els èxits en la mobilització no hagin quallat en un model organitzatiu eficient i capaç d'enquadrar un nombre significatiu de persones.

A nivell sindical, estem encara molt lluny tant de la creació d'un gran sindicat nacional, de classe i combatiu, com d'una acció coordinada dels qui hi podrien apostar.

Pel que fa als moviments en defensa del territori, cal remarcar que són els qui més han reeixit en la seva implantació i arrelament a nivell comarcal, tot i no disposar d'eines de coordinació o cohesió a nivell nacional que permetin la formulació d'alternatives globals.

1.3 Perspectives actuals de la Unitat Popular

La construcció de la Unitat Popular passa per prioritzar i desplegar necessàriament els eixos següents:

- a) **Un moviment per l'Autodeterminació i la Ruptura Democràtica.** Cal tenir clar que els sectors socials implicats en la Ruptura Democràtica per la Independència són bàsicament el conjunt de les classes populars catalanes. No es tracta, per tant, de sectors gaire diferenciats socialment de la que ha estat la base social de l'Esquerra Independentista; no són gaire diferents de les que s'agrupen en la confluència sociopolítica que l'Esquerra Independentista ha definit com a Unitat Popular. La distinció entre un i altre moviment és més aviat en la consciència política i social. Els sectors implicats per la Ruptura Democràtica són bàsicament les classes populars catalanes, amb l'addició d'una franja (numèricament poc important però políticament significativa), de sectors de la petita i mitjana burgesia. És justament la influència ideològica d'aquests sectors el que retarda la consciència d'una part de les classes populars que

no se sent implicada plenament per les propostes i els objectius de la Unitat Popular.

Cal fer un esforç per dotar per l'Autodeterminació i la Ruptura Democràtica d'una mínima orientació de ruptura consensuada que permeti crear estructures mínimament estables per tal d'intensificar les mobilitzacions en defensa del dret d'autodeterminació, fent-les extensives arreu del territori nacional. Paral·lelament, cal anar definint i pactant un **full de ruta per la ruptura** que permeti la confluència del màxim de sectors socials, que tingui un efecte multiplicador pel que fa a la conscienciació i la possibilitat d'enquadrament i que planifiqui les deferents eines en el procés de ruptura, tant populars (moviment popular per la independència), com institucionals (assemblea de representants electes), com estructurals.

Cal ser, però, conscients de la feblesa ideològica i política de bona part d'aquests sectors, que poden dur a la frustració a mesura que es constati que el procés de ruptura no és qüestió de quatre dies i que implicarà, sens dubte, una etapa de confrontació amb l'Estat espanyol (i francès) per a la qual cal estar preparats.

- b) **La lluita per la igualtat.** La creació d'un sindicat nacional, de classe i combatiu és un objectiu a mitjà termini que hauria d'estar sempre present. En aquest sentit, la unitat d'acció amb una seguit d'objectius comuns de les forces sindicals nacionals i d'altres no estrictament nacional com Intersindical Valenciana i IAC seria una de les prioritats a treballar.

La lluita per la igualtat de gènere ha de saber combinar el combat ideològic i el treball simbòlic-reivindicatiu amb una pràctica de masses que afavoreixi l'enquadrament i la incorporació de dones a la lluita més enllà de l'estricta cercle de l'Esquerra Independentista. Ha arribat el moment d'impulsar una organització nacional, de caràcter tàctic-estratègic, a partir d'una afirmació d'identitat social: **sóc dona, treballadora, i catalana** (que no és el mateix que dir sóc feminista, comunista i independentista).

A nivell local en un principi, però amb perspectiva i projecció nacional, cal anar bastint plataformes àmplies en defensa dels serveis públics i les polítiques socials, que impliquin persones actives en AAVV, AMPES, Associacions de Consumidors, Sindicats, etc. En un grau més de maduresa, aquestes plataformes, haurien d'anar perfilant el programa polític de la Unitat Popular.

- c) **En defensa de la llengua i la identitat nacional.** Cal passar a l'ofensiva pel que fa a l'agitació i la mobilització en la lluita per la llengua. Si no, correm un risc d'institucionalització del moviment que el faci ab-

solutament estèril i supeditat a les polítiques oficials. Cal recuperar la iniciativa i l'acció en defensa de la catalanització de sectors claus per al futur de la llengua, com el món de l'oci, els mèdia i el món laboral.

Davant l'aparició de referents ultradretans dins el catalanisme, cal impulsar elements d'identificació nacional d'arrel popular i amb sentit social, que facilitin l'assimilació de la catalanitat per part de la població nouvinguda. En aquest sentit, el reforçament de les entitats culturals i del seu compromís cívic-polític amb la llibertat del nostre poble serà clau cara a l'èxit d'un procés de ruptura democràtica.

- d) **Un model de territori ecològicament viable al servei del poble.** Cal seguir reforçant els moviments en defensa del territori, especialment pel que fa al seu arrelament social i a la seva continuïtat més enllà d'una reivindicació concreta. Cal fer veure que l'ecologisme no és un problema de tècnics i esnobs, sinó de defensa dels drets i els interessos col·lectius, raó per la qual ha d'implicar en la lluita el màxim de sectors populars.

La mobilització ha d'anar acompanyada de l'articulació d'estructures que permetin un debat d'abast nacional que pugui generar propostes alternatives generals en temes específics: model energètic nacional, infraestructures de transport i comunicació, política de residus... en la línia de perfilar el programa polític de la Unitat Popular.

- e) **La lluita institucional.** Cap dels esforços anteriors no servirà de gaire cosa si l'Esquerra Independentista continua eludint, esquivant, o acceptant a contracor el que és una necessitat primordial: bastir un element de referencialitat política amb projecció institucional que permeti la identificació i l'enquadrament de tots els sectors del poble en lluita i de les classes populars en general.

No podem seguir dilatant la presentació d'una alternativa política a nivell nacional, que reculli la tradició de lluita de l'Esquerra Independentista i el programa reivindicatiu i les experiències de base del conjunt de la Unitat Popular. Per tant, paral·lelament a l'extensió de la lluita municipal i de la creació de CUP locals arreu del territori nacional, caldrà abordar la necessitat de bastir una candidatura a les eleccions autonòmiques.

2. Resolució política sobre el full de ruta cap a la independència

2.1 Bases socials i polítiques per a la Ruptura Independentista

En un moment en què al si de la societat catalana sectors socials i polítics creixents es posicionen a favor de l'independentisme i del sobiranisme el Moviment de Defensa de la Terra considera imprescindible emprendre una tasca de clarificació d'aquest procés. Amb aquest objectiu prenem la present resolució.

En primer lloc, cal considerar quina és la base social real que ens ha de portar a la Independència. La conjuntura política de *ruptura democràtica per la independència (RDxI)* ha estat descrita per la nostra organització d'ençà de l'any 2004 com l'impuls democràtic necessari per a situar de la sobirania política damunt unes noves bases en funció de la voluntat col·lectiva del poble català. Aquest procés sociopolític agrupa tots els sectors socials favorables a avançar cap a aquest objectiu, a partir de la consciència social i política existent en el moment present.

Els sectors socials implicats en la RDxI són bàsicament el conjunt de les classes populars catalanes. No es tracta, per tant, de sectors gaire diferenciats socialment de la que ha estat la base social de l'esquerra independentista al llarg dels quatre decennis del seu desenvolupament contemporani. Les bases socials de la RDxI no són gaire diferents de les que s'agrupen en la confluència sociopolítica que l'Esquerra Independentista ha definit com a Unitat Popular. La distinció entre un i altre moviment és més aviat en la consciència política i social. Els sectors implicats per la RDxI són bàsicament les classes populars catalanes, amb l'addició d'una franja (numèricament poc important però políticament significativa), de sectors de la petita i mitjana burgesia. És justament la influència ideològica d'aquests sectors el que retarda la consciència d'una part de les classes populars que no s'identifica plenament amb el conjunt de les propostes i els objectius de la Unitat Popular.

La base de la Ruptura Democràtica per la Independència no és, doncs, amb propietat una aliança interclassista ja que la burgesia com a tal no s'hi veu implicada realment. És més aviat una confluència sociopolítica de diferents sectors amb una consciència variable sobre la realitat de la societat catalana, agrupats per l'objectiu de la defensa dels drets col·lectius (principalment del dret de la nació catalana a l'autodeterminació) i per la voluntat de renovació democràtica.

2.2 Dos projectes principals contraposats

Dins aquest magma ideològic autodeterminista i democràtic que aplega els diferents sectors implicats en la RDxI, s'hi poden distingir avui dia dos projectes fonamentals: hi ha un projecte dirigit per sectors de la mitjana burgesia (que comprèn, a més de la mitjana burgesia econòmica, la casta política i els seus satèl·lits, com ho poden ser els periodistes i funcionaris del règim etc.). I un altre projecte impulsat per les classes populars. El primer projecte esmentat és un projecte que es concep com a liberal en el qual es reflecteixen els sectors dominants de la societat catalana, especialment personatges pròxims a la cúpula de CDC. L'altre projecte es configura com un projecte social i és el que és propi de les classes populars. Davant la situació política avui vigent el projecte liberal s'esforça per minimitzar la ruptura amb el marc sociopolític i econòmic existent; mentre que el projecte social es fonamenta en una ruptura envers el règim polític i, de retop, amb aspectes del sistema socioeconòmic de dominació. Aquesta és la distinció principal. De fet, el projecte liberal pot ser considerat idealista, a causa de la manca d'elements objectius en què es fonamenta; però això no vol pas dir que no pugui tenir un nombre important de seguidors ja que es mou dins els termes de la ideologia dominant. Entre aquestes dues posicions apareixen també posicions intermèdies com ho són alguns projectes electorals que són fonamentalment (ideològicament) liberals però que exhibeixen alguns elements del projecte independentista social, tal com ho precisarem tot seguit.

Considerant aquestes posicions diferents, podem dir que, en la fase actual, tota defensa de la independència (idealista o no) juga un paper positiu pel que fa a la sensibilització. Però a més de la sensibilització és important considerar quin projecte es defensa, quina orientació es vol prendre, quina actuació es proposa. Convé, doncs, distingir entre *sensibilització* i *dinàmica*. A part de la funció de sensibilització que pot fer tota agitació independentista, a l'hora de valorar l'orientació cal saber distingir entre els diferents projectes polítics.

De manera esquemàtica podem definir el projecte liberal (projecte «a») amb els trets següents: a1.- Es fonamenta en el parlamentarisme aconseguir

gairebé únicament una majoria parlamentària / a2.- S'adreça a l'elit social i política: empresaris i direccions de partits parlamentaris / a3.- S'identifica amb el marc polític i econòmic capitalista europeu / a4.- No aporta cap missatge de renovació democràtica / a5.- S'alia internacionalment de manera acrítica amb els EUA i Israel / a6.- Es limita a les 4 províncies del Principat.

D'altra banda, podem definir el projecte social (projecte «b») amb els trets següents: b1.- Es fonamenta en un moviment democràtic de base / b2.- S'adreça a les classes populars catalanes / b3.- S'identifica amb un marc polític i econòmic republicà / b4.- Es fonamenta amb un missatge de renovació democràtica / b5.- S'alia internacionalment amb nacions sense estat, nacions no imperialistes, moviments polítics i socials d'alliberament / b6.- S'estén al conjunt dels Països Catalans

Entre aquests dos projectes, hi ha diferents propostes intermèdies, com algunes de les iniciatives electorals de caire populista que s'estan propugnant actualment, les quals comparteixen les tesis fonamentals de la proposta liberal tot revestint-se d'un discurs superficial de renovació democràtica. Tal com havien fet al llarg dels vint anys darrers de desplegament de l'independentisme d'altres projectes de característiques oportunistes (com la Crida a la Solidaritat i ERC en un cert moment), el populisme electoralista «pica l'ullet» a les bases independentistes, recollint de manera oportunista algunes reivindicacions populars. Qualifiquem aquestes posicions d'oportunistes perquè sabem que el projecte liberal i les seves projeccions populistes no tindran mai la capacitat ni la possibilitat de triomfar per manca d'una base social prou sòlida, és a dir, per la inexistència d'uns objectius socioeconòmics ben definits que facin possible l'arrelament social necessari per a impulsar la Ruptura Democràtica per la Independència en el marc polític actual, la monarquia parlamentària espanyola i el seu aparell repressiu, administratiu i mediàtic.

2.3 El projecte social de les classes populars catalanes

Aquest projecte social es pot definir pel seu *Objectiu polític* i per la seva *Estratègia política*: L'*objectiu polític* és definit al seu torn per la *Ruptura democràtica* i la *República*, una sortida política que posseeix la qualitat de ser democratitzadora i integradora. El projecte social cap a la Independència és una ruptura política perquè representa posar la nova dinàmica política en mans d'un nou cos social i d'una nova legitimitat sorgida de la nació catalana, tot trencant la legitimació del poder estatal imposat. Va acompanyat, per tant, d'un procés de participació democràtica i es proposa d'assolir una nova societat democràtica i igualitària, centrada en els valors de la República

L' *estratègia política* que segueix el projecte social de les classes populars es fonamenta en l'organització en una doble estructura necessària: d'una banda, la *Unitat Popular* com a organització bàsica, de fons, fonamentada en una agrupació sòlida dels sectors en lluita per la defensa dels interessos i les reivindicacions de les classes populars. Aquesta organització és bàsica perquè és la que ha de donar força al moviment de ruptura necessari. Només un moviment ben organitzat en una Unitat Popular (amb instruments d'informació, amb capacitat de respondre a la repressió etc.) pot donar força i continuïtat a la defensa del dret d'Autodeterminació.

Però, tal com hem assenyalat, la lluita per la independència demana també l'organització de sectors populars en estructures més àmplies, identificades amb un ventall ideològic més extens ideològicament que s'articula en les *estructures democràtiques unitàries* de la *Ruptura democràtica per la independència*. Moltes de les plataformes sobiranistes actuals es mouen en aquest espai, però amb la manca de no tenir, ara com ara, un caràcter realment ampli i unitari.

Finalment, l'estratègia política del projecte social de les classes populars, demana també l'articulació d'un *sistema internacional d'aliances*, fonamentat en aliats reals i possibles del nostre procés d'independència, com les nacions sense estat (especialment de l'àrea euromediterrània), les nacions no imperialistes i els moviments polítics i socials d'alliberament, en general.

Com a comentari afegit a aquesta descripció del projecte social cap a la Independència, podem assenyalar ara, concretament, que les propostes electorals de caire populista no posseeixen capacitat social integradora, en tant que forces amb possibilitat de promoure la ruptura política a causa del seu allunyament dels interessos populars, un allunyament posat de manifest en el seu programa mancat, en general, de sensibilitat social.

2.4 Els dos eixos de les estructures unitàries per la ruptura

La ruptura democràtica per la Independència es desenvolupa a través de dos eixos: l'eix que podem anomenar *assembleari territorial*, articulat a partir de les assemblees democràtiques unitàries de base. I l'eix de *ruptura institucional* compost pel conjunt de càrrecs electes i representatius, situats en una orientació rupturista.

L'eix *assembleari* (o *territorial*) és constituït per assemblees democràtiques unitàries, unes estructures necessàries per a articular tot el moviment de base favorable a l'autodeterminació i la independència sorgides en nombroses pràctiques polítiques com les consultes sobre la Independència. El ventall de propostes organitzatives actuals que representen l'independen-

tisme i el sobiranisme organitzats, es veu marcat per la dispersió i una certa desorientació que no permeten un enquadrament adequat de la gent que es vulgui incorporar al moviment a partir d'una consciència crítica incipient. Aquestes estructures (Assemblees unitàries) permetrien la incorporació de les persones de manera independent a l'adscripció política. Es tracta de formes d'organització que fan arrelar el moviment i estenen la participació.

L'eix de *ruptura institucional*, dinamitzat per una assemblea de representants electes per l'autodeterminació (i la independència) és també necessari per tal d'introduir elements de contradicció en l'àmbit institucional, per mitjà dels representants no subordinats a les dinàmiques parlamentàries oficials. Aquest eix introdueix elements de confrontació política.

Aquests dos eixos accentuen els possibles conflictes de sobirania i de legitimitat entre la nació catalana i el marc estatal.

2.5 Exigències de l'actualitat política

2.5.1 Iniciar un procés constituent

Des del Moviment de Defensa de la Terra s'ha estat considerant darrerament la necessitat de qualificar d'alguna manera concreta el moment actual de fi de l'autonomisme per tal de donar força a les posicions actuals de ruptura amb un passat polític caduc, i de construcció d'una nova política. Considerem que el moviment tàctic del moment present pot ser definit (i proclamat) com d'*inici del procés constituent de la nació catalana*. L'autonomisme és un camí tancat i ara, el poble català treballa per construir «la nació catalana política». El que volem dir amb això és que el moment present demana una mena de «canvi de xip» que estigui al nivell dels reptes que ens oposa l'Estat. Si l'autonomisme ha fracassat, només ens resta començar el nostre propi camí. Cal, doncs, enfocar el moment present com a «inici del procés constituent». És important que el poble català esdevingui més i més conscient que estem construint col·lectivament una realitat política nova; aquesta consciència és un factor important que pot contribuir a estendre l'adhesió popular al moviment per la Independència.

2.5.2 Exercitar l'autodeterminació

D'altra banda és evident que les Consultes sobre la Independència fan avançar cap a l'exercici real del dret d'autodeterminació. Són, de fet, descrivint-les d'una manera més precisa, *una exercitació del dret d'autodeterminació*; és, d'acord amb aquesta concepció, que cal valorar la seva funció.

Es tracta, en general, com sabem, d'una mena d'assaig que permet la important tasca de sensibilització i d'augment de la consciència política a nivell massiu al voltant dels drets col·lectius.

Aquesta qüestió posa també sobre la taula el tema de la territorialitat en l'aplicació del dret d'autodeterminació. En aquest aspecte partim de la doble consideració: La primera. és que es tracta d'un dret que s'ha d'atribuir a tota la nació catalana sense excepció. La segona consideració expressa que és un dret que es pot aplicar, a partir d'un inici sòlid, successivament per àmbits polítics establerts (territoris històrics, municipis etc.).

El fonament de la primera consideració és que el *demos* (conjunt humà) susceptible de l'exercici d'aquest dret és la població de tots els territoris on és present la nació. El procés es desenvolupa amb la creació de formes polítiques noves sorgides de la nació catalana, per mitjà de la conquesta de la independència d'un territori, el seu establiment intern com a República federal, i la incorporació a aquesta República federal dels col·lectius que així ho decideixin. Des del punt de vista organitzatiu és imprescindible que el moviment unitari per la independència es proposi d'abastar –tot considerant els ritmes diferents– el conjunt de la nació. Només mantenint estructures geogràfiques compartides d'àmbit nacional és possible aprofitar dinàmiques sociopolítiques que són clarament complementàries.

Construir l'organització àmplia i permanent del moviment per la Independència

Seguint les argumentacions exposades en aquest document es desprèn fàcilment que el procés de consultes independentistes, perquè tingui tot el seu sentit, ha de permetre desenvolupar els dos eixos de les estructures unitàries que hem descrit més amunt: l'eix assembleari territorial, amb l'organització d'assemblees democràtiques unitàries locals; i l'eix de la ruptura institucional, amb la dinamització que s'està generant a partir de l'assemblea de representants electes pel dret de decidir.

Els esquemes organitzatius vigents actualment per a endegar les consultes no acaben de complir aquesta doble condició. Però la dinàmica del procés fa que vagi prenent cos una voluntat política en aquest sentit, i des de l'organització de les consultes, s'estan desenvolupant iniciatives adreçades a donar continuïtat a les estructures organitzatives que s'han anat desplegant. Si, continuant aquesta tendència, l'ampli moviment dinamitzador de les consultes s'implica plenament en la construcció d'unes noves estructures unitàries de caire assembleari per la conquesta de la Independència, hauran pogut deixar com a llegat, a més de la conscienciació política, una organització permanent amb perspectives de futur.

Resolució política de la XI Assemblea Nacional

Conjuntura

Els condicionants objectius per al
desplegament de la Unitat Popular

Perspectives actuals de la Unitat Popular

Resolució política sobre el full de ruta cap a la independència

Bases socials i polítiques per a la Ruptura
Independentista

Dos projectes principals contraposats

El projecte social de les classes populars
catalanes

Els dos eixos de les estructures unitàries
per la ruptura

Exigències de l'actualitat política

<http://www.mdt.cat>

Moviment de Defensa de la Terra

